

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat și avocatul său, Mîrzîncu Aurelia, împotriva sentinței Judecătorei Hîncești din 25 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2014, în cauza penală în privința lui

Toderaș Tudor Gheorghe, născut la 05 noiembrie 1982, originar și domiciliat or. Hîncești, str. Șleahul Mereșenilor, 62.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 09.01.2014-25.04.2014
2. în instanța de apel: 22.05.2014-17.06.2014
3. în instanța de recurs: 29.07.2014 - 08.10.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Hîncești din 25 aprilie 2014, Toderaș Tudor Gheorghe, a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă a părții vătămate, Cojocar Vasile, cu privire la repararea prejudiciului cauzat sănătății a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra quantumului despăgubirilor să se expună instanța civilă.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit că Toderaș T., la 19 iunie 2013, în jurul orelor 19.00-21.00, aflîndu-se la cabana din pădure din apropiere cu strada Șleahul Mereșenilor din or. Hîncești, intenționat, i-a aplicat lui Cojocar Vasile, lovituri cu pumnii peste diferite părți ale corpului și o lovitură cu un cuțit în regiunea cutiei toracice, cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal și anume: *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă.*

3. Sentința a fost contestată cu apel de către avocatul, Bernicov Anatolie, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărîri de achitare, invocînd că:

- la baza sentinței de condamnare au fost puse doar declarațiile părții vătămate, martorului Cojocaru Victor, care nu a fost martor ocular și este fratele părții vătămate și declarațiile părinților ultimului - Cojocaru M. și Cojocaru V;

- nu au fost reflectate declarațiile martorilor oculari, Paraschiv I., Mereuță I., Guțan I., Deliu S., Pușcașu A. și Bivol T., care au descris cu lux de amănunte toate circumstanțele pînă la finisarea evenimentelor și plecarea părții vătămate. Toți martorii au declarat, că inculpatul nu a avut cuțit, nu au văzut sînge, partea vătămată a plecat dup conflict nu în direcția casei sale;

- părinții părții vătămate și fratele său au declarat că acesta cînd a venit acasă a căzut jos, puloverul îl ținea în mîna și la întrebările cine l-a tăiat a spus că nu ține minte, fiind în stare de ebrietate avansată;

- consideră că probele indicate în sentință nu sînt pertinente, concludente, utile și veridice și nu coroborează cu alte probe;

- instanța nu a dat o apreciere încalcărilor procedurii penale de către procuror și anume prevederile art. 293 alin. (3), 294, 295 Cod de procedură penală;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2014, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a conchis că, la pronunțarea sentinței instanța de fond corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept și just a conchis că inculpatul a săvîrșit infracțiunea imputată, acțiunile acestuia fiind corect încadrate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal. Împrejurările cauzei au fost constatate din totalitatea de probe, apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și anume declarațiile părții vătămate Cojocaru Vasile, care sunt confirmate și prin declarațiile martorilor Cojocaru M., Cojocaru V., Paraschiv I., Mereuță I., Bivol T., Deliu S., Pușcașu A., Cojocaru V.

Instanța de apel a respins argumentele apărării precum că instanța de fond nu a reflectat în sentință toate declarațiile martorilor audiați în ședința de judecată, deoarece afirmațiile martorilor audiați în cadrul ședinței instanței de fond cu lux de amănunte au relatat circumstanțele cauzei, confirmă faptul aplicării loviturilor părții vătămate, Cojocaru V., anume de către inculpat, care i-a aplicat și o lovitură cu cuțitul, în rezultatul căreia, acestuia i-au fost cauzate vătămări corporale grave. Or, potrivit declarațiilor martorilor se constată, că la data respectivă conflictul a avut loc doar între Cojocaru V. și inculpat, care l-a lovit cu pumnii, apoi l-a doborât jos, după acesta Cojocaru V. a plecat acasă, în drum spre casă acesta a căzut și a fost găsit de părinți, care au chemat salvarea. Mai mult ca atît, s-a stabilit cu certitudine, că partea vătămată și părinții acestuia au fost amenințați de către tatăl inculpatului, ca să nu declare că anume Toderaș T. l-a înjunghiat cu cuțitul.

De asemenea instanța de apel, a menționat că vinovăția inculpatului se mai dovedește și prin următoarele probe: informația „903” din 20.06.2013 (f.d. 13); procesul verbal de cercetare la fața locului din 21.06.2013 (f.d. 14-15); cererea părții vătămate, Cojocaru V., din 26.06.2013 (f.d. 26); procesul verbal de confruntare între

partea vătămată Cojocaru V. și martorul Paraschiv I. din 29.11.2013 (f.d. 54-55); procesul verbal de confruntare între partea vătămată Cojocaru V. și martorul Mereuță I. din 29.11.2013 (f. d. 56); raportul de expertiză medico-legală nr. 352-D din 13.11.2013.

Argumentele apărării precum că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii nu au fost reținute de către instanța de apel, deoarece acestea sunt consecutive, consecvente și uniforme, confirmate de materialele cauzei penale.

La fel, nefondate în opinia instanței de apel sunt și argumentele apărării precum că nevinovăția inculpatului este dovedită prin declarațiile martorului Bivol T., deoarece acel fapt, că unii martori nu au văzut momentul când Toderaș T. l-a înjunghiat cu cuțitul pe pătimaș, nu poate constitui termei de a-l absolvi de răspundere pe inculpat, în timp ce partea vătămată cu certitudine declară că anume inculpatul l-a lovit cu cuțitul în piept, iar alte persoane nu s-au apropiat de victimă în timpul conflictului apărut dintre inculpat și partea vătămată.

Referitor la alegațiile apărării privind încălcarea de către organul de urmărire penală a prevederilor art. 293 alin. (3), 294, 295 Cod de procedură penală, instanța de apel a specificat, că atât inculpatul cât și apărătorul lui, considerându-se afectați într-un drept prevăzut de lege, nu au contestat legalitatea actelor procedurale îndeplinite de organul de urmărire penală în modul și termenul stabilit de lege, precum și, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei, nu au avut nici o obiecție asupra actelor menționate, prezumându-se că au acceptat situația dată. Reieșind din norma art. 293 alin. (2) Cod de procedură penală, care prevede că, materialele urmăririi penale se aduc la cunoștința învinuitului arestat în prezența apărătorului lui, iar la cererea învinuitului - fiecăruia dintre ei, în mod separat, prin urmare în cadrul cauzei penale nominalizate inculpatului la etapa urmăririi penale nu s-a aflat în detenție și nici nu a fost privat de dreptul la o asistență juridică corespunzătoare, din partea statului fiindu-i acordat un apărător gratuit din contul statului pe tot parcursul procesului penal.

Astfel, instanța de apel nu a stabilit abateri de la prevederile legislației procesual penale, fie o încălcare a prevederilor art. 6 CEDO odată ce inculpatul a dispus de o asistență juridică calificată pe tot parcursul procesului penal, a făcut cunoștință cu materialele cauzei penale nefiind înaintate de către acesta careva cereri sau demersuri cu privire la necesitatea aducerii la cunoștință a materialelor cauzei penale împreună cu apărătorul său, iar imposibilitatea apărătorului la rândul său de a face cunoștință cu materialele cauzei penale la o dată stabilită de procuror nu îl privează pe acesta să facă cunoștință cu materialele cauzei penale în instanța de judecată precum și să înainteze toate cererile și demersurile în ordinea art. 297 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a menționat, că instanța de fond just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, concluzionând, că corectarea inculpatului

este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse cu închisoarea, fiind luate în considerație dispozițiile art. 7, 61 și 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, de restabilire a echității sociale și corijare a infractorului, întru prevenirea comiterii de către acesta a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, ținându-se cont de gravitatea faptei penale și prejudiciul cauzat prin consecințele survenite.

6. Hotărârile adoptate pe caz, sînt atacate cu recurs ordinar de către inculpat și apărătorul său, Mîrzîncu Aurelia, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. (8) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare, în privința inculpatului, invocînd că:

- nu sînt întrunite elementele infracțiunii;
- instanța de apel nu s-a expus motivat asupra argumentelor apelantului;
- instanțele de fond și apel au examinat cauza unilateral, punînd la baza hotărîrilor adoptate doar declarațiile părții vătămate și a rudelor acestuia, care nu sunt martori direcți, neglijînd declarațiile martorilor oculari Paraschiv I., Mereuță I., Guțan I., Deliu S., Pușcașu A. și Bivol T., care au descris cum au derulat acțiunile, confirmînd că nimeni nu avea cuțit și nu au văzut ca cineva să fie murdar de sînge;

- menționează că partea vătămată era în stare de ebrietate și a plecat după conflict în altă direcție față de casa sa;

- instanțele de judecată nu au dat o apreciere cuvenită probelor administrate, fără a le examina minuțios și în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, iar dubiile care nu pot fi înlăturate urmînd a fi interpretate în favoarea inculpatului.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece argumente asemănătoare au fost obiect de discuție în instanța de apel, careva erori de drept nu sînt.

8. Verificînd argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Autorii recursului invocă ca temei pentru recurs pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în cazul cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Instanța de recurs remarcă, că acest temei pentru recurs include cazurile cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii,

nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori cînd nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Totuși, Colegiul penal, consideră că acest temei de casare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurenți.

Analizînd hotărîrile judecătorești atacate, Colegiului constată că, instanțele de fond și de apel, la judecarea cauzei au ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 27, 101 Cod de procedură penală, au cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-au verificat minuțios, dîndu-le o apreciere justă prin prisma pertinentei, cincludentei, utilității și veridicității lor, care în ansamblu au confirmat vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod de procedură penală.

În opinia instanței de recurs, toate probele prezentate au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute de instanțele de judecată rezultă din materialul factologic acumulat în prezenta cauză.

Suplimentar la cele menționate, Colegiul penal, din conținutul procesului verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, a deciziei, constată că, instanța de judecată a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate în prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind respectate prevederile art. 413, 414, 417 Cod de procedură penală, astfel, argumentele expuse în recurs sunt neîntemeiate și se resping, deoarece soluția criticată este una corectă ce rezultă din cumulul de probe prezentate și anexate la materialele cauzei și respectiv cercetate în ordinea prevăzută de lege, fiind apreciate corespunzător.

Raportînd criticele invocate de către recurenți la speța supusă judecării, instanța de recurs atestă că, acestea au format obiect de discuție în instanțele de fond și apel, asupra cărora s-au expus detaliat, adoptînd hotărîri legale, întemeiate și motivate, argumente fundamentate în fapt și în drept, ample prezentate în hotărîrile atacate și consideră nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

Mai mult ca atît, Colegiul penal specifică că alegațiile recurenților precum că instanțele de judecată nu au dat o apreciere cuvenită probelor din dosar ține de starea de fapt, ce nu este prevăzut ca temei pentru recurs în art. 427 Cod de procedură penală.

Avînd în vedere cele menționate, Colegiul conchide că temeiul invocat de către recurenți nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor adoptate pe caz și potrivit legii se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat și avocatul său, Mîrzîncu Aurelia, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 25 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2014, în cauza penală în privința lui **Toderaș Tudor Gheorghe**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 octombrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu